

sledku ustanovení cit. dvorského dekretu zde je i pro konfesionelní hřbitov směrodatný, »úhrada nákladů a udržování katolických budov kostelních postihuje především ty, kdož k tomu jsou zavázáni podle nadace, smlouvy nebo jinakého právního titulu«, podle nichž řídí se i způsob a míra plnění. Takovou »nadací, smlouvou neb jiným právním titulem« jest v daném případě i usnesení obecního zastupitelstva z 19. června 1910, převzaté do základní a dotační listiny z r. 1911, spolu s usnesením z 2. dubna 1911 a děje se tedy i zde udržování hřbitova ve smyslu § 1 mor. konkurenč. zák.

Nemění-li však na konfesionelní povaze hřbitova nic fakt, že se obec zavázala hřbitov udržovati a rozšiřovati, pak tím méně může tu co měniti, je-li tento závazek jen podmíněčný, totiž pokud obec zůstane knihovní vlastníci nemovitosti hřbitovní, a stížnost proto mylně vykládá ve svůj prospěch tuto spojitost převzatého závazku k udržování hřbitova s knihovním vlastnictvím obce. Neboť není-li konfesionelní povaha hřbitova — jak judikaturou i dřívější konstantně bylo uznáváno (srov. na př. Budw. 361/1878, 1411/1882, 12.770/1899) — ještě dotčena pouhým faktem, že obec jest knihovní vlastníci hřbitova, ježto bez újmy takových soukromých práv může tu býti věnování pro církevní účely, pak není dotčena tím spíše tehdy, předpokládá-li se možnost, že obec tohoto vlastnictví jakkoliv pozbuje a stanoví-li se, že v tom případě odpadá povinnost obce k udržování a rozšíření hřbitova. Naopak toto ustanovení, obsažené v usnesení z 19. června 1910 a převzaté do základní a dotační listiny z r. 1911, svědčí pouze o tom, že úhrada příslušných nákladů, která se zatím řídí předpisem § 1 zák. č. 11/1864 mor. z. z., dala by se v případě, že obec by knihovního vlastnictví hřbitova jakkoli pozbyla, či se vzdala, beze všeho dalšího podle ustanovení cit. dvor. dekretu z r. 1834 (těmi, kdo vybírají poplatky za místa), resp. podle § 2 a násl. zák. č. 11/1864, tedy předpisy o konkurenci při katolických kostelních stavbách.

Mylným jest konečně i názor stížnosti, že pro posouzení sporné otázky jest právně bez významu okolnost, že faráři bylo ponecháno právo stanoviti a vybíratí poplatky za hrobová místa. Naopak jde tu a to i ve smyslu dřívější již judikatury (srov. Budw. 12.770/1899) o jednu ze směrodatných právě okolností, již projevena spolu s jinými vůle, aby hřbitov byl konfesionelní, ježto tu jde o část disposičního práva a správy hřbitovní, svědčící pro věnování k účelům církevním. To pak tím spíše, jelikož — jak sama st-lka v řízení správním a i nyní ve stížnosti doznala — vybírání poplatků mělo se dít ve prospěch farního kostela, neboť to svědší právě o tom, že se tu ke hřbitovu pohlíželo jako k součástí příslušenství kostela, tedy co do užitku z něho jako součástí jmění kostelního, čili ve smyslu cit. dvor. dekretu z r. 1834 a § 2 mor. konkurenčního zákona z r. 1864, jakož i výnosu min. kultu z 22. května 1864 č. 14.903, jako ku hřbitovu věnovanému k účelům církve řím.-kat.

Č. 10.537.

Živnostenské právo. — Samospráva obecní:
* Určovati stanoviště pro živnosti periodické dopravy osob (§ 15 č. 3 živn. řádu) nenáleží do působnosti obce ve smyslu § 27 č. 3 mor. ob. zříz.

(Nález ze dne 13. května 1933 č. 5698.)

Prejudikatura: Boh. A 8364/30, 10.478/33.

Věc: Město U. (adv. Dr. Ferdinand Eckstein z Prahy) proti zemskému úřadu v Brně o určení stanoviště autobusů.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 30. července 1929 vyrozuměl městský úřad v U. majitele autobusové dopravy Františka K., Ladislava L. a Františka R., že se městská rada dne 29. července 1929 usnesla přeložiti stanoviště autobusů z důvodů bezpečnostních a dopravně-policejních z Hlavního náměstí na K.-ovo náměstí. Odvolání jmenovaných bylo usnesením měst. zastupitelstva z 27. září 1929 zamítnuto.

Z podnětu dalšího odvolání zastavil okresní úřad ve Šternberku výměrem z 18. března 1930 na základě ustanovení §§ 102 a 103 obec. zřiz. mor. č. 4/1864 z. z. toto usnesení měst. zastupitelstva, ježto podle § 54 živn. ř. živnosti pro dopravu osob podléhají živn.-policejní úpravě a uvedeným usnesením vystoupila tedy obec z mezí své působnosti a zasáhla do oboru působnosti živn. úřadu.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zemský úřad v Brně odvolání podanému obcí města U. z důvodů v odpor vzatého rozhodnutí a v tomto dalším uvážení: »Jak již okresní úřad uvedl ve svém výměru, jest určení stanoviště pro periodickou dopravu opatřením živn.-policejním, jak plyne z ustanovení § 54 odst. 2 živn. ř. a nepodléhá tedy v tom směru místně-policejní úpravě příslušných orgánů. Jest zajisté správným, jak tvrdí měst. rada ve svém odvolání, že péče o bezpečnost osoby a snadné ježdění po silnicích přikázaná obci v § 27 č. 2 a č. 3 mor. ob. zřiz. náleží do rámce místní policie. Vykonávajíc však místní policii jest obec podle výslovného ustanovení cit. § 27 odst. 1 vázána na platné zákony. Mohou se tedy místně policejní opatření obce vztahovati jen na ony stránky místní policie, které nebyly pozitivním předpisem vyhrazeny úřadu jinému. Jest proto překročením zákonných mezí působnosti obce U., když tato z titulu příslušející jí pravomoci místně-policejní osobovala si také oprávnění určovati stanoviště autobusů, k čemuž, jak již shora uvedeno, jest podle cit. § 54 odst. 2 živn. ř. oprávněn jedině živn. úřad.«

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Stížnost namítá, že předpoklad stanovený v §§ 102 a 103 mor. zř. ob. zde dán není, poněvadž obec nevystoupila z mezí své působnosti a usnesení ono neodporuje zákonům, když obci náleží podle § 27 bodu 3 péče o bezpečné a snadné ježdění a opatření obcí usnesené se pohybovalo v rámci tohoto oprávnění, a že určení stanoviště pro majitele dopravních živností nespadá pod oprávnění dané v § 54 živn. ř. úřadům živnostenským. Nss neshledal stížnost důvodnou.

Je ovšem pravda, že péče o bezpečné a snadné ježdění po silnicích náleží podle § 27 bodu 3 obec. zřiz. mor. do samostatné působnosti obce, avšak vykonávajíc toto oprávnění, jest obec podle výslovného ustanovení cit. § 27 vázána zákony říšskými a není tudíž obec oprávněna ke všem opatřením, která snad sledují jako konečný cíl bezpečnost a snadnost silničního provozu, nýbrž její pravomoc jest vyloučena, jde-li o opatření, která vzhledem k pozitivním předpisům jiných zákonů, kterých právě obec musí šetřiti, spadají do kompetence úřadů jiných (srov. Boh. A 8364/30). Nutno proto zkoumati, zda určení stanoviště pro koncesovanou živnost dopravní není platnými předpisy vyhrazeno úřadům

živn., neboť zodpovědli-li se tato otázka kladně, nemůže se již obec dovolávat ustanovení cit. § 27 bodu 3, ježto oprávnění tam obci zaručené není podle toho, co bylo shora řečeno, absolutní.

Žal. úřad dovolal se ustanovení § 54 odst. 2 živn. řádu a dovozuje z tohoto ustanovení, že určení stanoviště autobusů jest věcí úřadů živn. a proto se vymyká z kompetence obce. Stížnost tvrdí naproti tomu, že cit. § 54 má na mysli toliko úpravu generelní, vztahující se na provoz živností a s ním související, k němuž však prý nenáleží určení stanoviště, ježto živn. úřady vůbec nejsou s to posouditi správně místní poměry zde rozhodné.

Podle § 23 odst. 5 živn. ř. jest udělení koncese k živnosti v § 15 bodu 3 vyjmenované závislé mimo jiné na tom, že s hlediska dopravní policie není námitek. Jest tedy věcí živn. úřadu udělovacího dotýčnou koncesi, aby sám rozhodoval o tom, zdali udělení koncese jest s hlediska dopravní policie přípustno a v důsledku toho musí mu také náležeti právo určovati stanoviště, poněvadž toliko takovým pozitivním opatřením může čeliti eventuelním závadám, jež v provozu živnosti mohou pro silniční provoz vzniknouti. Ale pak nemůže býti pochybnosti o tom, že určení stanovišť spadá zásadně pod předpis § 54 odst. 2 živn. ř., ježto má za předmět úpravu způsobu provozu této živnosti. (Srov. nál. Budw. 11091/1897, Budw. A 273 a 274/1901, 1895/1903 a Boh. A 10.478/33.)

Poukazuje-li stížnost k tomu, že § 54 odst. 2 živn. ř. má na mysli toliko generelní úpravu, přehlíží, že zde nejde o to, zdali by živn. úřad mohl na podkladě cit. předpisu určití stanoviště pouze pro určitou dopravní živnost nebo zda by tak mohl učiniti jen všeobecně pro všechny dopravní živnosti v určitém místě, nýbrž toliko o to, zdali obec byla oprávněna si osobovati právo, aby sama na podkladě § 27 č. 3 mor. ob. zřiz. určila stanoviště pro autobusy shora uvedených podnikatelů, jak se stalo usnesením městské rady ze dne 29. července 1929, schváleným usnesením měst. zastupitelstva z 27. září 1929. To právě žal. úřad popřel z důvodu, že určení stanoviště jest věcí živn. úřadu, a toto stanovisko nelze podle toho, co bylo shora řečeno, uznati nezákonným; pak ovšem překročila obec, určila-li sama toto stanoviště, meze své působnosti a okresní úřad byl oprávněn provedení dotýčného usnesení zastaviti.

Dovozuje-li stížnost dále, že se obec pravoplatně a nesporně v mezích své příslušnosti usnesla, uzavřítí vnitřní část města a tím i Hlavní náměstí pro jízdu autobusů, a že nař. rozhodnutím jest zasaženo do onoho usnesení, jde tato námitka mimo, neboť zde nejde o to, zda obec může v mezích své příslušnosti učiniti opatření, která ve svých důsledcích znemožňují de facto provedení opatření živn. úřadu stran určení stanoviště autobusů, a nebyla také tato otázka nař. rozhodnutím řešena. Pro řešení sporné otázky nelze se také dovolávat — jak činil zástupce stížnosti při veřejném ústním líčení — nál. Boh. A 10.189/32, poněvadž v tomto nál. šlo jen o uzavření určité trati ulice pro vozidla určitého druhu, což ovšem náleží do oboru silniční policie, nikoli však o stanoviště živnosti.